

A romantic couple is shown in profile, embracing and kissing on a balcony. The scene is bathed in the warm, golden light of a setting sun, creating a soft, hazy atmosphere. The woman has long, dark hair and is wearing a pink and white striped long-sleeved shirt and denim shorts. The man has dark hair and is wearing a dark, horizontally striped long-sleeved shirt. The background shows a blurred view of a building and the sky, with the sun low on the horizon.

Umění předstírat

Rachel Harrisová

COOL
BOO

COO
BOO

Umění
předstírat

Rachel Harrisová

COO
BOO

Přeložila Světlana Ondroušková

Copyright © 2014 by Rachel Harris

This translation published by arrangement with Spencer Hill Press,
through RightsMix LLC. All rights reserved.

Translation © Světlana Ondroušková, 2015

ISBN 978-80-7544-004-4

*Těm, kdo se někdy snažili splnit si svůj sen,
odhodlali se ke změně nebo našli krásu ve svém vlastním těle.
Toble věnování patří především tobě.*

*Sobota 7. srpna
Přesně 8 týdnů do plesu absolventů ♥*

ALY

NÁKUPNÍ CENTRUM VE FAIRWOOD CITY, 12:20

Čárka mezi ňadry koukající ze skandálně hlubokého výstřihu mého topu zvěstuje začátek operace Sex-appeal. Otáčím se stranou a upravuju si výstřih. Střídavě se hrbím a vypínám, jak mi to jen můj metr padesát dovolí, šiju sebou, ale vůbec to nepomáhá. Tři a půl roku skrývám své hrůzně disproporční poprsí, často kvůli tomu jdu až na hranici svých možností, ale dál už vás holky nebudu tajit.

Zhluboka se nadechuju a opakuju si svou novou mantru, moudrá slova, který jsem slyšela od Kary, když jsem jí tuhle proměnu odsouhlasila.

Pokud si chceš vybudovat novou image, musíš v sobě objevit skrytou divošku.

Koušu si dolní ret a oči tápou kabinkou po hromadách topů bez ramínek, minisukní, miniaturních šortek, push-upek a bikin, ze kterých jde strach, a já si kladu otázku za všechny prachy: *Mám v sobě vůbec takovou skrytou divošku?*

Setřesu ze sebe touhu popadnout své nadměrné triko z volejbalového soustředění, zavírám oči a pokouším se představit si reakci mužské části populace na holku, která na mě zírá v zrcadle – Alyssa Reedová verze 2.0. Z temnot vyvstávají obrysy přečpaného společenského sálu prázdninového kempu Cypress Lake. Na protější straně místnosti se mým směrem otáčí kluk s rozostřenými rysy v tváři a roztrhanými tmavými vlasy, jsem v šoku, když pochopím, že si mě *skutečně* poprvé všiml. Snaží se proklouznout skrze dav v sále, který v tu chvíli ztichne, pohybuje se pomalu, chce mě obejmout, zajet mi prsty do vlasů...

„Další várka!“

Srdce mi buší až v krku. Když se ohlédnou, střetávám se s Kařínýma oříškovými očima, která nakukují skrze žaluzie na dveřích a vyzarují až příliš velké nadšení. Do tváří mi stoupají návaly horka.

„Tahle várka obsahuje džíny a šortky, který využiješ příští týden na školním výletě, a taky tuny nejrůznějších šatů na zahajovací školní ples.“ Stojí na špičkách, detailně si prohlíží můj komplet a na tváři se jí objevuje souhlasný úsměv. „Seš kočka. Kdo by tomu věřil, že pod těma šerednejma pánskejma košilema a vytahanejma kalhotama se skrejevá takový sexy tělo.“

Zatvářím se otráveně a znovu si popotáhnu výstřih. Jako samozvaný módní guru fairfieldské akademie považuje Kara můj rozvolněný styl za osobní urážku a jako moje nejlepší přítelkyně pojala mou *proměnu* jako svou životní výzvu. Nevím, jestli to bylo mou urputnou vůlí nebo čirou tvrdohlavostí, ale za poslední tři roky se mi dařilo její posedlou touhu mě proměnit odvracet, nakonec jsem ale včera večer ve chvíli nepředstíraného zoufalství podlehla.

Pokud řeknu, že její nadšení se rovnalo radosti pětiletého dítěte v očekávání Štědrého večera, je to jen slabé vyjádření.

Ale jako by jí změna mého názoru na věc nestačila, pojistila si Kara svůj úspěch tím, že se dostavila už asi před hodinou, donutila mě jít do sprchy, potom do svého deathmobilu a cestou do nejmódnějšího obchoďáku ve městě se ještě stavila pro naši kamarádku Gabi, kterou vytáhla z postele. Překvapilo mě, že nejela až do Houstonu.

„Víš, že ty plandavý kalhoty jsou od Juicy Couture.“ Pravda, je to to nejstylovější, co momentálně moje garderoba nabízí, a stejně si myslím, že i to se počítá.

Podle toho, jak Kara nesouhlasně odfrkla, zjevně ne.

„Jasně, Aly, seš hotovej věšák na značkový oblečení.“ Pošle mi vzduchem pusou, otevře dveře a přes nejbližší přecpaný stojan přehodí asi šestery džíny a dvanáctery šaty. Načechrá si ofinu a pozorně zkoumá výběr zavěšených kousků. „Blbý, že Brandon dnes pracuje. Chlapskej názor by se opravdu hodil.“ Rychle hodí pohledem do rohu místnosti a dodá: „A taky nějaká pomoc, protože *někdo* tady nespolupracuje.“

Třetí z našeho věhlasného tria, která je rozvalená na ušmudlaném koberci, zvedne ruku a ukáže na Karu prostředníček.

„Jsem tady jako emoční podpora,“ říká suše Gabi. Uchopí načerveno nabarvený pramen svých dlouhých vlasů a pozorně studuje roztřepeně konečky. „Kromě toho, stejně si nejsem jistá, jestli podporuju ten váš projekt Sexy výr.“

Vydechnu a vrátím se ke svým úvahám. Moje dvě nejlepší kamarádky nemůžou být víc odlišné, jak to dokazuje jejich přetahovaná plná emocí, do které jsem byla zatažená od chvíle, kdy jsme vyrazily do Forever 21. Víím, že Gabi si s oblékáním nemusí dělat starosti – střídá styly stejně jako někteří lidi sta-

tus na Facebooku. A zatímco můj běžný stav je, že jsem šťastná, když dokážu sladit džíny a triko, ona dokáže kombinovat všechno bez problémů. Černá gotika, rozevlátý hippie styl, kůže dominy, pohodové džíny... jí ladí všechno. To znamená, že to v ní vše z jiného, skrytého důvodu. A vzhledem k tomu, že Gabi znám, vím, že to nemusí být nic vážného.

„Je to operace Sex-appeal,“ objasňuju. „Sexy výr zní jako bych uměla jen vejrat.“ Přetáhnu si přes hlavu top bez ramínek a vklouznu do květovaných šatů s vrstvenou sukni a užívám si jemnost látky. S vytahanou bavlnou mého oblíbeného trika se to nedá srovnat, to je jasné. „A nemusíte mě podporovat v tom, co dělám – ale měly byste. Myslím, že po tom, co jsem strpěla všechny *vaše* plány s mou osobou, si to zasloužím.“

Než se Kara přestěhovala do Texasu, byly jsme s Gabi jenom dvojka, a byla to ona, kdo se choval *rezervovaněji*. Změna nastala, když od nich v sedmičce odešel táta a Gabi z toho vinila jenom mámu. A jakmile jednou přišla změna, tak *přišla změna*.

Její oči zvýrazněné tmavou linkou najdou v zrcadle ty moje a zamračí se. „Já jenom nechápu, proč tohle Kaře dovolíš. Zbytečně řešíš, co si myslí ostatní.“

Rukama se zaryju do neznámého materiálu. Její slova, ač pravdivá, se do mě zarávají úplně stejně. Zhluboka se nadechnu, naše pohledy se střetnou v zrcadle. Snažím se najít vysvětlení něčeho, co mi ještě stále uniká.

„Gab, nedělám to proto, abych se Kary konečně zbavila nebo abych jí zavřela pusu ohledně mého oblíkání. Dělán to pro sebe.“ Dívám se, jak jsem v těch šatech zvláště nastrojena. „Je to něco, co musím udělat já sama. Poslední tři roky jsem strávila s pocitem, jako bych svůj život sledovala jen zpovzdálí. Gab, nevykládej si to nějak špatně, jste skvělý kámošky, jde mi to

ve škole a moje rodina je taky úžasná, ale není to tak, že doba strávená na střední má představovat ty nejlepší roky života? Myslela jsem, že můj deník bude plnej fotek kluků a polibků a vzpomínek na randění. Ale nic takovýho se nestalo. Sbíráám jenom trofeje z volejbalu a fotky z tréninkovejch soustředění a skupinový fota z holčičích party.“

Gabiino obočí se zachmuří. Nejsem překvapená, že mi nerozumí. Gabi nikdy nedá na to, co si o ní myslí ostatní. Ale ona ani nemusí, protože já se o to dokážu starat za nás obě. Nějakou dobu mě vcelku uspokojovalo, že jsem s klukama jenom kamarádila a sem tam mi věnovali úsměv na chodbách nebo mávli na pozdrav. Za poslední rok se to ale změnilo. Teď si přeju, aby mě ti stejní kluci začali vnímat jinak. Aby mě viděli jako někoho, s kým se chodí na rande. A včera večer, když jsem se balila na školní výlet, zase to staré známé pohodlné bavlněné oblečení, jsem si uvědomila, že čas na změnu nastal teď, nebo nikdy.

Ale přesvědčit o tom rebelku jako Gabi si žádá trochu umu.

Dělám si na temeni z dlouhých kaštanových vlasů drdol a rozhoduju se, že to zkusím humorem. „Kromě toho, dokážeš si představit někoho lepšího, kdo by mi mohl pomoci úspěšně realizovat tuhle *mission impossible* než dvě sexy divy, jako jste vy? Proměnit *tohle...*“ ukážu na svou maličkost a připadám si jako moderátor v opravdu potrhlý reality show, „... v sexy kočku?“ Abych zdokonalila efekt, zaútočím nasupěnou pózou a našpulenými rty.

Kara se hihňá, protože Gabi hlavou buší do vratké zdi. Nikdy v sobě nezadržovala pocity. Ani si nedělala starosti s *vybraným chováním*.

„Rozhodně nechci nikomu kazit radost,“ říká Gabi, zvedá hlavu a měří si mě káravým pohledem. „Víš, jak moc mě bolí,

že musím bejt ta, která ti řekne, že děláš blbost? Ale Aly, ty ses vždycky stranila všemu, co by tě odlišilo od davu – proto ti musím říct, co znamená bejt ‚sexy‘. Nese to s sebou poměrně hodně pozornosti.“

„Experimentovat v pubertě je prospěšný pro zdraví,“ přerušil ji Kara a zní při tom jako její matka, která pracuje na psychiatrii. „Mimo to, budu tady s ní, abych jí pomohla s tím testosteronovým šílením, který to určitě vyvolá. No tak, Gab, copak to nechápeš?“ Dá si ruku na srdce, skloní bradu a předstírá, že zadržuje pláč. „Naše malá Aly už vyrostla.“

„Tak teda dík,“ říkám a s předstíraným hněvem jí po hlavě házím svlečené triko.

Kara vyplázne jazyk a hodí triko zpátky. Skrčím se a uhnu. Než se mi podaří popadnout další kus oblečení, vyruší nás zvonění vycházející z její kabelky a ona vyjekne. S Gabi si vyměníme pohledy. Kara vystrachá telefon, potřese rameny a záměrně tišším hlasem pronese: „Ahoj miláčku.“

„*Daniel*,“ naznačí ústy Gabi. Momentální objekt milostného zájmu. Jestli nám dostatečně nenapovědělo už Kařino vyjeknutí, sexy vrnivý tón jejího hlasu mluví za vše.

A protože můj osobní módní poradce je zaměstnaný jinou povinností, dřepnu si vedle Gabi a stisknu jí ruku. „Pochop mě, prosím. Potřebuju to.“

Chvíli si mě prohlíží, pak vzdychne. „Poslouchej, seš má nejlepší kamarádka. Ať se děje cokoli, jsem tu pro tebe. Jestli říkáš, že tohle je to, co chceš, tak to tak uděláme. I když já tomu vůbec nerozumím.“ Shrábne z podlahy triko a začne jej skládat, pak se zastaví, aby mi věnovala úsměv. „Hádám, že už mám sklápnout a raději bejt užitečná.“

S vděkem a obnoveným zápalem pro tuhle misi zase stojím

na nohou a svlékám se, připravená hodit na sebe jakoukoli hrůzu, kterou Kara pověsí na stojan. Vzhledem k záplavě barev v místnosti si připadám jako velikonoční kraslice a vůbec to nejsem já, to ale má být smyslem tohoto všeho. Proměnit se. Obrátit život vzhůru nohama. V tuhle chvíli to určitě nemůže ublížit.

Můj pohled přistane na kousku, který visí úplně nahoře, sukně kraťoučká tak, že stěží skryje zadek, a oči mi málem vyletí z důlků.

To nemůže myslet vážně.

Kam by to asi sahalo na běžně vysoké postavě?

Přidržím na sobě pásek s kouskem látky a zírám na Karu, že se asi totálně zbláznila. Ta se ale soustředí na to, jak na prst namotat pramen svých nakrátko střižených hnědých vlasů, a nevšímá si mě.

„To zní dobře. Budu tě čekat na šestou.“ Pauza. „Možná. Když bude tvůj šťastnej den.“ Zahihňá se v náznaku. „Dobře. Pa, láska.“ Kara zavěsí telefon a padne na dveře v předstíraných mdlobách. „Daniel je tááák sexy! Na letošní fotce z plesu absolventů mu to bude fakt slušet, nemyslíš?“

Pruh látky, který se tváří jako sukně, se snesl k zemi. „*Ples absolventů?*“ Všimám si tónu šílenství ve vlastním hlase a svírám rty k sobě, pak se zasměju a snažím se šílenství zklidnit. „To jako myslíš vážně? Nejsi to ty, kdo říkal, že libovolnej vztah, kterej trvá dýl než měsíc, je ztráta času, kdy by se dalo perfektně nezávazně randit? Ples absolventů, to je snad až za dva měsíce.“

Padesát šest dní přesně, ale kdo by to počítal?

Kara se sehne, aby zvedla sukni ze země, mírně pokrčí rameny, jako by o nic nešlo, a já se musím nutit, abych povolila

sevržené pěsti. Musím pamatovat na to, že ne každý se na tenhle ples soustředí stejně jako já. Beru si od ní sukni a raději opouštím téma, kterým jsem tajně posedlá, a zase se soustředím na náš společný plán.

Pěkně popořadě.

Vklouznu do sukně, která je přesně tak děsná, jak jsem si myslela, a pak si natáhnou bílý top bez rukávů, který mi k sukni vybrala Kara. K těm splétaným ramínkům si budu muset vzít podprsenku bez ramínek, ve které mám i po hodinách nošení pocit, že mi každou chvíli spadne k pasu. Nenápadně si rukou přejedu přes zadek – ujistím se, že ten pruh látky, který Kara pokládá za oblečení, jej zakrývá – srovnám si košíčky od podprsenky a pomalu vydechnu. V zrcadle se odráží cizí holka, připadám si jako podvodnice. Je jasné, že to nebude tak snadné, jak jsem si původně myslela.

Pípne mi telefon, a tak se otočím ke Gabi, aby se koukla, kdo to je. Štrachá v mé kabelce a bručí: „Ten chaos je neuvěřitelný, horší než přecpaná hala vlakového nádraží.“

Nakloním se, abych si znova urovnala „svý holky“, a s úsměvem na tváři čekám, až mi Gabi přečte textovku. Totální nedostatek soukromí, to je vůbec jedna z nejlepších věcí na tom, když má člověk skvělé přítelkyně. O Gabi a Kaře vím úplně všechno a ony zase vědí všechna moje šťavnatá tajemství.

Teda, kdybych cokoli tak šťavnatého, co bych s nimi mohla sdílet, měla, určitě by byly první, kdo by se to dozvěděl.

„Zejtra u tebe, v půl šestý,“ čte Gabi monotónním hlasem. „Můžem zajít na něco k jídlu. Vyber si: La Cantina nebo Carmela’s.“ Předá mi telefon a já odepisuju: *Brandone, pamatuješ, co se stalo posledně, když jsme byli na jídle v L.C.? Rozhodně Carmela’s. Uvidíme se zejtra.*

„Zní to jako slibný rande.“

V otočce se srazím čelem s Gabi, která mi čte přes rameno. „Au!“ Gabi si srážky ani nevšimne a její doširoka rozevřené oči jsou plné očekávání. „Jo,“ brouknu. „Fakt slibný rande.“

Kara pokrčí rameny a já si třu kořen nosu a doufám, že se tím podaří zastavit nastupující bolest hlavy. „Holky, vážně. Brandonova strategie zní, chci se s tebou setkat a promluvit si. Trenér Connelly nás ukecal ke koučování juniorského volejbalového týmu ve sportovním klubu, do kterého nastoupily i naše sestry. Zdá se, že mý šílený schopnosti na hřišti společně s Brandonovou dosavadní zkušeností z trénování a vlastně i to, že si na trénování netroufám sama, z nás dělá perfektní a jedinou možnou volbu pro tento rok.“

Kara přimhouří oči. „A jak si myslíš, že na tvou novou image bude reagovat *on*?“

„Kdo, trenér Connelly?“ ptám se zcela nevinně. Kara se trpělivě pousměje a já zaúpím, protože ze sebe sundávám sukni s utaženým páskem. „Asi si ani nevšimne. Nebo mu to bude úplně jedno.“

Gabi nesouhlasně odfrkne. „Aly, uvědomuješ si, že Brandon je kluk, vid’?“

„Opravdu oblíbenej, opravdu skvělej kluk,“ dodá Kara a její hlas při tom zní divně.

Pozvednu hlavu, jednu nohu navlečenou do nohavice nových džínů. Můj pohled míří na mé dvě nejlepší přítelkyně, které se teď tváří velice podezřele, a snažím se narovnat. „Proč se na mě obě tak díváte?“

Kara založí ruce. „Ne, že bych nebyla nadšená, že seš konečně ochotná nechat si poradit, ale opravdu děláš tuhle změnu jen kvůli Brandonovi?“

Měla jsem to tušit.

Natahuju džiny nahoru přes své krátký nohy a v duchu spílám neschopnosti výrobců pochopit, že ženy s velkými zadky mohou mít taky štíhlejší pas. Nahlas řeknu: „Už po milionty, Brandon mě bere jako svou ségru.“ Což samozřejmě jenom podpoří Kařino tušení, takže rychle dodám: „Ne, že by na tom záleželo, stejně není můj typ. Jsme *kamarádi*.“

Koutkem Kařiných rtů to trhne, já vydechnu a přijímám frustrující prohru. Tohle téma už jsme probíraly tolikrát, že jsem raději měla mlčet a šetřit energii. Platonický kamarád mužského pohlaví, to je koncept, jaký Kara nedokáže pochopit, a věřte mi, už jsem se jí to snažila vysvětlit nesčetněkrát. Prostě jí nejde do hlavy, že o některých věcech se líp mluví s klukem a že s Brandonem není žádné téma tabu. Možná až na to, jak jsem se do něj před pár lety šíleně zamilovala, ale to už je hotový pravěk.

Gabi konečně sáhne po tílku, které nevypadá, jako by na něm šetřili látkou, a řekne: „Hele, pokud to nesouvisí s Brandonem a říkáš, že do něj nejseš zamilovaná, beru to. Věřím ti.“

„Díky,“ odpovídám a natahuju se po tílku. Alespoň jedna z nich vypadá, že chápe. Gabi ale nepustí stisk a přinutí mě zvednout pohled.

„Slibuju ti ale, že když takhle přijdeš v pondělí, to začíná kempování, a klukům budou lízt oči z důlků, *určitě* si toho všimne.“ Nasadí sladký úsměv. „A to ho určitě bude zajímat.“

Vytrhnu jí jemné bavlněné tílko z ruky, otočím se a vklouznu do něj. Čechrám si vlasy a zkoumám výsledek.

Bez ohledu na to, co si myslí, pochybuju, že se na mě Brandon vůbec kdy bude koukat jinak – ostatní ale ano. Ta milá a vtipná holka, co je „skvělá kámoška“ s každým klukem, je

pryč. Ta holka, na kterou si každý vzpomene, když si chce jen tak párkrát zastřílet na koš nebo když potřebuje vyslechnout, ale nikdy ji nepozve na rande, tak ta už tady není. Aly, která na mě kouká v zrcadle, má na sobě zbrusu nové oblečení, které odhaluje její tvary, a na tváři odhodlaný úsměv.

Bude to fungovat. Musí. Nedělám to kvůli Brandonovi ani kvůli Kaře ani kvůli nikomu jinému. Dělán to kvůli *sobě*. Od pondělka je v plánu kempování maturitních ročníků, tím začíná můj poslední rok na fairfieldské akademii. A tenhle rok se všechno změní.

Za dva měsíce, až budu na plese absolventů, vstoupí do ozářeného sálu úplně nová a vylepšená Alyssa Reedová. S novou image, novou pověstí a novým *klukem*.

BRANDON

MYČKA AUT V TEXAS SPRINGS, 12:45

„Kdo dnes večer vyrazí za zábavou?“ křičí na nás Justin z minidodávky.

Čistím zadní pneumatiku na straně řidiče a přitom se vykloním. „Myslím, že to nepůjde. Máma měla dnes volno z práce a plánuje rodinnou večeři.“ Mrsknu kartáčem do kbelíku a беру si čistý hadr. „Ale asi to brzo zabalí, tak mi zavolej, než vyrazíte.“

Carlos s Drewem jsou zalezlí pod červenou plátěnou stříškou, která stojí vedle té naší, a luxují Lexus, ze kterého řve rádio. Carlos přeruší falešný zpěv na dostatečně dlouhou dobu, aby nám mohl oznámit: „Já jdu rozhodně do toho.“

Drew pokrčí rameny a u toho zachytí můj pohled. „Sorry, pánové.“

Zavrtím hlavou a on zajede zpátky do auta, aby mohl dál leštit interiér. Za celé léto toho moc neudělal, protože jeho holka se chystá na školu v Austinu. Teď, když má skutečně před

odjezdem, si snad ani nedokážu představit, kolik zábavy s ním bude příští týden na kempování.

Jestli mi tátova smrt něco přinesla, pak to bylo ponaučení, že život je krátký. Poslední rok na střední by si měl člověk užít a bavit se, Drewovi to ale nedochází. Pořád po mně chce, abych pozval na rande jednu ze Sářiných kamarádek – jako bych toužil po tom, být stejně svázaný jako on. Čas dělím mezi školu, baseball a brigádu, starám se o mámu a Baylee a teď budu dokonce trénovat s Aly. Vážný vztah je to poslední, co potřebuju. To by mě jenom víc stresovalo a podobných záležitostí mám teď až nad hlavu.

Zvuk mobilu v kapse ohlašuje příchod zprávy, vytáhnou ho a směju se při čtení Alyiny odpovědi o La Cantině. Úplně jsem zapomněl, co se stalo naposled, když jsme tam byli – na tu „tajemnou přísadu“, kterou jsme našli v sýrovém dipu.

Tak teda vyrážíme do Carmela's.

„Hej, Brando.“ Strčím telefon do kapsy a zahlédnu Carlosův škodolibý úsměv. „Vpředu na tebe čeká zákaznice a potřebuje pomoc.“

Skvělý. Rukou si setru pot z čela a došourám se do přední části myčky aut připravený na souboj. Pracuje tady polovina baseballového týmu fairfieldské akademie, já jsem neoficiální šéf dnešní směny. Zní to daleko líp, než to ve skutečnosti je, protože můj úkol je jediný – řešit problémy a zvládat rozzuřené zákazníky.

Šilhám skrze vzduch, který se vlní horkem sálajícím z chodníku, čeká tam BMW v barvě modré metalízy.

Sakra.

Během tohoto léta sem Lauren Haysová začala se svým novým autem zajíždět několikrát týdně, sem tam upustí jemnou

narážku a staví na odiv své pevné vytančené tělo. Drew už je zadaný, Carlos je její ex, který se k ní odmítá vrátit, a Justin je kluk pro nezávazné flirtování, které toho moc nevyžaduje. Zbývá jenom já. A ta holka se ještě nedovtípila.

Lauren je v podstatě holčičí verze Justina. Ráda se baví, miluje, když ji při tom někdo přistihne, a pořád potřebuje nový doprovod. Zdá se, že jsem její nejnovější obětí, nemám ale zájem o zkaženého fracka, který rozhazuje peníze z kapes svého táty. Máma dře až příliš a já se musím taky pěkně otáčet, takže nemám trpělivost na chození s princeznou. Lauren je pěkně otravná.

Je to ale kočka.

Jak se blížím k jejímu autu, otevřou se dveře na straně řidiče. Vystoupí Lauren, na sobě má uplé bílé triko natažené přes černý vršek bikin s ramínky, šortky tak krátké, že je téměř nahá, a boty na podpatku, které ještě zvýrazňují její už tak výrazně opálené nohy. Sluneční brýle si nasadí na temeno hlavy do svých světle blond vlasů, a když vykročí směrem ke mně, její kůže zavoní kokosem, jako by se vykoukala v opalovacím krému.

„Nedáme to spolu dohromady, Brandone?“ řekne. „Vyzabila jsem si koupit nový bikini kvůli tomu kempování, pak jsem si ale všimla, že mám fakt zaprášený auto.“ Její ústa vykouzlí úsměv s nádechem flirtu, protože dobře ví, že od doby, kdy tady byla naposled, neuběhlo ani pár dnů. Auto má tak čisté, že byste z jeho kapoty mohli obědovat. Beru si z její natažené ruky klíče, její prsty se obtočí okolo mých. „Dám si jeden speciál. Víš, jak to mám ráda.“

Proklouzne kolem mě a vydá se k východu, než dojde ke dveřím, zastaví se a pošle mi vzduchem polibek. Zavřou se i druhé dveře a všichni vybuchnou smíchy.

„Brando, ta kočka po tobě šílí.“

Podívám se za sebe, kde stojí Carlos, který mě zjevně pronásledoval až sem, a kroutí hlavou. Zírá na dveře, za kterými zmizela Lauren, vezme mě okolo ramen a říká: „Věř mi, ještě jsi nic nezažil. Počkej na kempování. Čtyři dny hraní si na kočku a myš. Raději by sis měl zabalit česnek, krucifix a svěcenou vodu, protože tý holce koluje v žilách upíří krev.“

ALY
*FASTFOOD V NÁKUPNÍM CENTRU
VE FAIRWOOD CITY, 14:40*

Zapadnu do křesla v přeplněné jídelní hale ochodního centra, ruce obtěžkané nákupními taškami od Charlotte Russe, Forever 21, Rack Room Shoes a Sephory. Na hlavě mám nový účes, který mi vykouzčila Kara, takže se mi vlasy pohupují okolo ramen jako v reklamě na Pantene. Je skvělé, že jsem neutratila skoro žádné peníze, a ušetřím na plánovanou cestu napříč Amerikou příští léto, protože můj nebohý bankovní účet dostal opravdu zabrat.

Gabi s tácy plnými jídla zajede do sedačky naproti mně. Přisune mi grilovaný kuřecí nachos, vůně jalapeños dodá mému unavenému mozku novou energii.

Koho by napadlo, že nakupování může být tak vyčerpávající?

„Na nehty jsme objednaný za dvacet minut,“ říká Kara a rovná před sebe ták se zeleninovým salátem plným nutričních hodnot, zato bez chuti a bez zápachu. „To abyste přidaly na tempo, dámy.“

Prstem kroužím nad jejím táčem: „Nerada ti to říkám, Karo, ale *tohle* není jídlo. Tímhle se naše jídlo živí.“

Usměju se na důkaz, že jenom žertuju, a ona mrkne na růžové náramkové hodinky Cartier na svém útlém zápěstí. „Devatenáct minut,“ říká a opětuje můj pohled s lišáckým úšklebkem na tváři.

Zvedám ruce a přiznávám porážku. „Hele, jako dcera majitele cateringové firmy a milovníka všech dobrot se jen snažím plnit svou občanskou povinnost.“ Obrátí oči navrch hlavy a strčí mi do pusy kousek kuřete obaleného v sýrové omáčce.

Nákupy mě nejen vyčerpávají – jsem z nich vždycky totálně vyhladovělá. A tyhle nachos přímo volají mé jméno. Pustím se do nich s vervou, po několika málo minutách, kdy do sebe slastně láduju jídlo a pozoruju několik běžců, kteří se obloukem snažili vyhnout pokušení, si všimnu Gabiina vyčítavého pohledu.

Myslela jsem, že odpoledne už si to drama odpustí.

Otřu si ruce do zmačkaného ubrousku a ptám se: „Copak se honí v tý tvý strakatý hlavě, Gab?“ Na její tváři čtu zmatek. „Tvý posmutnělý tváře si nejde nevšimnout. Má to co dělat s naší dnešní misí?“

„Ne.“ Vytáhne z pizzy jednu feferonku a namočí ji do ztuhlé sýrové omáčky, ze které se táhne dlouhý pruh hmoty. „Nelíbí se mi to, ale chápu. Ten smutek na mě přišel kvůli tomu, že do prostoru vstoupila Lauren.“

„Aha, tím se vše vysvětluje.“

Gabi přikývne a strčí si feferonku do úst. Následuju její pohled do míst, kde postává kapitánka tanečního týmu a píše textovku. Lauren Haysová je mistryní falešných úsměvů, když potřebuje něčeho dosáhnout, ale taky královnou otrávených

pohledů, když se vám nepodaří splnit, co od vás očekávala. Od prváku mě v podstatě ignorovala, ale mezi ní a Gabi to pěkně vře. Obě jsou v tanečním týmu, takže spolu musí vycházet. Gabi se ale odmítá podřizovat rozmarům kapitánky a Lauren má nulovou trpělivost s lidmi, kteří ji nehodlají poslouchat.

Prsty natahuju konečky svých čerstvě melírovaných vlasů a zajíždím ještě hlouběji do křesla. Se svou novou image se sžívám sotva hodinu. Nemyslím, že bych právě *ted'* byla připravená ukázat ji královně čtvrtáku.

Co když se jí nebude líbit?

Co když si ani nevšimne?

Upřímně, právě v tuhle chvíli si nejsem jistá, co z toho by bylo horší.

Když Kara zpozoruje mé chování, hodí po mně výhružným pohledem, je mi to ale jedno. Nikdy jsem netvrdila, že jsem plná sebevědomí. Nebo sexy. Operace Sex-appeal je o tom, že změna má proběhnout z vnějšku dovnitř.

Podívám se zpátky na Lauren a trošičku se uvolním. Naštěstí nás míjí s nosem nahoru, takže pro tentokrát je to v suchu. Pomalu vydechnu, ale děším se každého nečekaného pohybu – pak zapípá ten její zatracený mobil. Sklopí zrak, aby ho vytáhla z kabelky, a když se pohledem zase vrací nahoru, přistanou její oči přímo na mně.

„Ale, jak rozkošný.“ Když zaslechnu to nenáviděné slovo, zatnu zuby a Lauren se zatím přitočí k mé straně stolu. „Někdo si hrál na modelku?“

Já blednu a Gabi na protější straně stolu tuhne. „Zklapni, Lauren.“

„Ale Gabrielo, jen jsem ji chtěla trochu popíchnout.“ Lauren na tváři vykouzlí jeden ze svých falešných, umělých úsměvů,

který už jsem u ní viděla stokrát. Ukradne Gabi z tácu hranolku a říká: „Myslím, že je roztomilý, že se naše ošklivý káčátko rozhodlo vyklubat ze skořápky.“

Její pitomý mobil znovu zapípá a Lauren k němu sklopí zrak. Mezitím se snažím vzpamatovat... ale jsem rozrušená, naděje a dychtivé očekávání z dnešního rána jsou ty tam. Teď už se jenom cítím hloupě. Jako bych si opravdu hrála na modelku, v oblečení a masce, kterou nesundám ani za milion let, tak proč bych se vůbec měla snažit?

Lauren si povzdechne. „I když by mě fakt zajímalo, co za *tím* stojí. Musím běžet. Jako předsedkyně třídy mám před začátkem kempování hodně zařizování a vůbec.“ Mávne na rozloučenou a upraví si na rameni ucho kabelky. „Pápá.“

Kara se za ní kouká, jak si vykračuje, a potom propíchne vidličkou list salátu. „Řekla nám právě *pápá*?“

Gabi se dusí smíchy a já se sbírám, abych mohla odpovědět. Už jsem tomu obětovala příliš, abych to teď vzdala, Lauren ale právě mou proměnu nazvala *rozkošnou a roztomilou*. Stejná slova mě provázela celý život. Nechci být ta stejná stará Aly, jen v novém značkovém obalu. Chci *skutečnou* změnu.

Takže tahle vnější proměna nebude stačit. Jestli chci, aby mě lidi brali vážně, musí mít operace Sex-appeal daleko širší záběr.

Ale jak to udělat?

Sobota, 8. srpna
7 týdnů a 6 dní do plesu absolventů ♥

ALY
U ALY DOMA, 17:45

Sedím u svého toaletního stolku, zírám na dárkovou taštičku, kterou jsem dostala zdarma k nákupu s make-upem, a snažím se rozpomenout, které produkty včera Kara používala. Představa každodenní péče o krásný vzhled je mi stejně cizí jako prohra ve volejbale, ale zoufalé časy si žádají zoufalé činy. Nejprve aplikuju korálově červenou tvářenku na „jablíčka“ tváří (další nové slovo v mém slovníku), pak sáhnu po lesku na rty v barvě lesních plodů, o které jsem si téměř jistá, že je ta správná. Odšroubuju víčko, zatřepu uvnitř tyčinkou a zvedám ji ke rtům.

Najednou někdo zaklepe na dveře a tyčinka mi přelétne po tváři a zanechá za sebou klikatou šmouhu ostružiníku v rozkvětu.

„Skvělý,“ zabručím a z krabičky zdobené krajkou vytrhnu hrst papírových kapesníčků. Bez ohledu na to, kolikrát jsem při téhle činnosti Gabi s Karou pozorovala, je jasné, že schop-

nost hezky se nalíčit nenabudu jen tak mimochodem. Hodím zmačkaný kapesník do koše a zakřičím: „Pojď dál, Kaitie!“

Místo mé mladší sestry vejde Brandon, pod paží notebook s rozvrženými herními plány. Když si všimne, že sedím v rohu, podruhé na mně přistane pohledem, tentokrát přehrává, abych si všimla, jak mu obočí vystřelí nahoru a jeho smaragdově zelené oči vylezou z důlků. „Vidím, že si Kara konečně prosadila svou. Mám se vůbec ptát proč?“

Dobře, aspoň si všiml.

Místo odpovědi přecházím k velkému zrcadlu na šatní skříni, které slouží jako obraz mé hanby v životních rozměrech. Nohy mi klesnou do žluté plyšové prošívané přikrývky a ukážu na nejnovější položku na stěně s fotografiemi.

„Důkaz číslo jedna,“ říkám mu, „ples prvků.“

Brandon skočí na postel a sedne si vedle mě, nakloní se, aby si prohlédl fotku, pak přikývne. „Nerozumím tomu.“

Vydechnu a zírám na fotku, která byla vyfocena dva měsíce potom, co jsme se rozešli s Adamem. Adam byl můj první přítel. Můj *jediný* přítel. Až do našeho rozchodu jsem si myslela, že je všechno skvělé a dokonalé. Chodili jsme spolu čtyři měsíce a naivně jsem věřila, že by to mohl být ten pravý. Možná ne ten pravý na celý život, ale aspoň na delší dobu. Ten, který po mně toužil.

Ten, který zlomil mé prokletí.

„Když jsem sem včera večer tuhle fotku přidala,“ říkám, „bylo to jako zjevení.“

Brandon si začne třít zátylek a nechápavě mhouří oči. „Zjevení?“

„Jo, jako zjevení. Podívej. Nevšiml sis toho, co mají tyhle fotky z plesů společného?“ Odmlčím se, aby si mohl prohléd-

nout důkaz, a když pokrčí rameny, povzdechnu. „Všechna moje rande byly ve skutečnosti schůzky s kamarády, Brandone. Na každý fotce, ať je to ples absolventů, zimní ples nebo jarní karneval, všude jsem obklopená bandou holek a z lítosti je se mnou nějaké bejvalej nebo nějaké kamarád. Tebou počínaje.“

V prváku jsme s Brandonem šli na ples absolventů spolu. Byla jsem do něj zamilovaná, co si pamatuju, takže přiznávám, že toho večera jsem si dělala naděje. Můj mozek, pomatený zamilovaností, si nás maloval jako perfektní pár – naše mámy byly přítelkyně už od střední školy, naše mladší sestry byly přítelkyně, ještě než se narodily, a naše rodiny vedle sebe sedávaly v kostele. Byli jsme spolu ve třídě pro nadané žáky a oba jsme sportovali. Když jeho táta onemocněl, hodně jsme se sblížili a já jsem byla přesvědčená, že nám bylo dáno zůstat spolu. Ale toho večera, přestože jsme se opravdu bavili, smáli jsme se starým ohraným vtípům a vzájemně se vyznali z lásky k *Monty Pythonům*, rozhodli jsme se – technicky vzato, *on* se rozhodl – že bude lepší, když zůstaneme jenom kamarádi. A od toho dne jsme byli nejlepší kamarádi. Až o něco později jsem zjistila, že ho naše mámy přinutily, aby mě doprovázel na různé události, když mě nepožádal nikdo jiný.

Takže když o tom teď přemýšlím, Brandon na zdi hanby *není* ani můj „jenom kamarád“, ale společenský doprovod z donucení.

To je ještě horší.

Brandon se opírá o stěnu a sklání hlavu. Ofina tmavě hnědých vlasů mu padá do očí. „Fajn. A jak to souvisí s tímhle?“ říká a mává rukou směrem k mému novému vrstvenému sestřihu, Karou schváleným šatům a obličejí z poloviny ošetřeným kosmetikou Clinique.

Propadnu se do hromady polštářů a snažím se v pruhu látky,

který si říká sukně, vypadat při sezení co nejvíc jako dáma. „Viděla jsem zdokumentované důkazy toho, jak trapná byla má zkušenost na střední, a rychle jsem vytočila Karu. Jak si asi dokážeš představit, a byla víc než připravená nabídnout své služby.“

Posadí se na postel naproti mně a hodí mi Pana Snifflese, mého nejoblíbenějšího plyšového tučňáka. Brandon zakroučí hlavou a probodne mě svým temně zeleným pohledem. „Aly, nebylo to trapný. Seš hvězda holčičího volejbalového týmu. Seš chytrá a je s tebou legrace. A,“ dodá a zvedne přitom obočí, „seš moje nejlepší kamarádka.“ Zatvářím se otráveně a on se směje. „Tak v čem je problém? Není to přece o tom, že bys ještě nikdy nechodila s klukem.“

Pevně obejmů tučňáka a natahuju z něj do nosu vůni vanilky, kterou ho každý týden potírám. Je jasné, že to Brandon nechápe. Je kluk a Pan Oblíbený. Ale zase, jestli se mnou o téhle věci někdo může mluvit upřímně, je to jedině on.

Kousnu se do rtu a zírám na modrobílou bambulku na čapce Pana Snifflese. „Ale proč teď žádnýho nemám?“

Střelím po něm pohledem. Brandon se opře o loket a rukou si stiskne rty.

„Chci říct, máš pravdu, už jsem předtím jednoho kluka měla. A s Adamem to bylo opravdu skvělý – dokud se se mnou nerozešel kvůli Chelsea.“ Chelsea, která je hezká, oblíká se podle poslední módy, je oblíbená a všechno to ostatní, co já nejsem. Spolknů hořkost, která chutná po bolesti a zklamání, a navlhčím si rty. „Takže to mám bejt já? Něco je se mnou od základů špatně. Jsem jako obří lahev repelentu na odpuzování mužskýho pohlaví.“

Matrace se propadne, jak si Brandon přisedne blíž. Zvedne

mi prsty bradu, pohladí mě po vlasech a přitom se mi upřeně dívá do očí. Neumím číst jeho výraz, ale jeho pronikavý pohled mě nutí uhnout. Brandon mě zná líp než kdokoli jiný – a to včetně Gabi a Kary. Už mě viděl šťastnou, omámenou hormony i zraněnou. Byl svědkem všech mých šílených fází puberty. Ale způsob, jakým se na mě dívá právě teď – připadám si, jako by si přečetl, co skrývám. Mou nejistotu, mé obavy... i to, jak zvláštní pocit v žaludku ve mně stále vyvolává jeho blízkost.

Brandon si povzdechne a říká: „Povím ti jedno tajemství. Malý nahlédnutí do toho, co se honí ve zpožděném mužském mozku. Ale nesmí se to dostat z týchle místnosti.“ Oči se mu otevrou doširoka, dělá, jako by se rozhlížel okolo, pak se ke mně spiklenecky nakloní. Musím se začít smát a tím si vysloužím jeho zvláštní úsměv, při kterém se mu zvedne jeden koutek úst a na tváři se mu objeví vrásky. Uchopí mou hlavu a řekne: „Aly, není s tebou špatně vůbec nic. Seš dokonalá. Skutečně. Jediný důvod, proč tě nikdo nezve na rande častěji, je ta stupidní hra, kterou jsme hráli před lety.“

Nos se mi nahrbí nechápavostí. „Počkat, jaká hra?“

Brandon vydechne. „Než ti to vysvětlím, nech mě zopakovat, že si uvědomuju, že to bylo hloupý.“ Kouká na mě, dokud nepřikývnu. Žaludek se mi svírá nervozitou. On polkne a odvrátí pohled. „Před několika lety jsme se sešli s pár klukama. Nudili jsme se a chtěli jsme nějak zabít čas a někdo vytáhl ročenku. Vlastně to v té době ani nestálo za řeč.“

Nakloním se blíž. „Pokračuj.“

„My – no...“ Projede si rukou ve vlasech a podívá se na mě, plný rozpaků. „V zásadě jsme roztrídili holky ze třídy do dvou skupin: *holky pro nezávazný randění a holky pro vztah.*“

Odmlčí se a čeká na mou reakci. Nezmůžu se ale na nic, kromě zmateného výrazu, a tak pokračuje. „*Holka pro nezávazný randění* je někdo, s kým si můžeš kdykoli užít. Holka, se kterou můžeš jít na pár rande a nemusíš se vázat. Jen tak, pro zábavu, žádný závazky, žádný city.“

„Vyspat se s nima a pak je nechat?“ ptám se a mračím se u toho. Při mé volbě slov se zašklebí, ale přikývne.

„Tak nějak. Někdy se to protáhne na pár týdnů, ale není to nic vážného, chápeš? Ale těmhle holkám to nevadí, protože nic jiného ani nechtěj. Dělej to taky pro zábavu.“

Přikývnu a docela si dělám obrázek, o čem mluví... a kam tím míří.

„*Holka pro vztah*,“ pokračuje, „je přesnej opak. Jsou to takový, který si zasloužej a chtěj skutečnej vztah. Jsou ten typ, kterej pozveš na rande, protože chceš, aby to byla tvoje holka a abys ji mohl představit rodičům.“

„A do který skupiny patřím já?“ Ptám se, přestože je mi to už jasné.

„No...“ Odkáže si a projede si rukou vlasy. „Když jsme tuhle hru hráli, tak jsme se všichni shodli na tom, že ty seš *holka pro vztah*.“

To je přece jasný.

Vím, klidně mě nazvěte zrádцем svého pohlaví, ale přestože mě ten šovinistický systém členění do skupin pěkně štve, pořád to není to, co mě štve nejvíc. Daleko víc mě štve, že jsem uvězněná mezi *holkama pro vztah*.

V jistém smyslu – kdesi hluboko, hluboko, hluboko uvnitř – to vnímám jako dobrou věc. Kdyby se naskytnul skvělý kluk, který by se mnou chtěl chodit, určitě bych nebyla proti. A je milé, že si kluci podle všeho myslí, že si zasloužím vztah, ať už

to znamená cokoli. Skutečnost je ale taková, že podle toho, co Brandon říká, si všichni myslí, že je se mnou nuda. Nepřitažlivá. Nestojí za námahu.

Holky pro nezávazný randění jsou zjevně ty, co jsou sebevědomé, zajímavé a sexy. Přesně ten typ holky, kterou bych taky chtěla být.

Brandon přejeďe palcem přes moje semknuté rty. „Zklamal jsem tě?“

„Ne, ty ne.“ Podívá se na mě zmateně a já začnu vysvětlovat, cítím, jak se mi do tváře hrne krev. „Upřímně? Jsem sama sebou pěkně znechucená! Chápu, že to asi bereš tak, že bejt ve skupině *holek pro vztah* je asi svým způsobem kompliment...“

„To opravdu je...“

„... ale na druhou stranu si říkáš, že holky pro *nezávaný randění* jsou ty, se kterejma je legrace. Který jsou přitažlivý. Jsou to ty holky, který kluky přitahují!“ Nadechnu se a ztiším hlas. „Přesně ten typ holky, kterou bych chtěla bejt.“

„Aly, vůbec jsi to nepochopila. To třídění do skupiny je hloupy. Je to jenom blbá hra, kterou jsme kdysi hráli a která pak začala žít svým vlastním životem. Není to ale skutečný.“ Brandon se na vteřinku odmlčí, pak přenesse váhu a dodá: „A Aly, přitažlivost vůbec nemá co dělat s tím, ve který jsi skončila skupině.“

Zatvářím se otráveně a nevěřím mu ani slovo, v duchu si přehrávám seznam holek z maturitního ročníku. *Holky pro nezávaný randění* není těžké určit. Holky jako Lauren Haysová, ale i Kara. Holky, které nejenže vymyslely společenský řád na fairfieldské akademii, ale taky mu pevně vládnou. Ty, které se ohlédnou za lety strávenými na střední škole a nenajdou tam jen stěnu zaplněnou fotkami v doprovodu kamarádů a jedním

osamoceným bejvalým, zato se mohou chlubit dlouhým seznamem flirtů a dobrodružství. Holky, které si věří. Roztleskávačky, členky tanečních týmů, možná i některé z těch, co se věnovaly sportu.

Ale ne soutěživé hráčky volejbalu jako já.

„Jsi v pohodě?“ Brandon mě uchopí za rameno a trochu mnou zatřepe. „Aly, přísahám ti, ta věc s řazením do skupin je blbost, ale že seš ve skupině *holek pro vztah*, je pozitivní. Opravdu.“

Nepřítomně kývnu, protože v centru pozornosti se objevuje nový rozměr operace Sex-appeal. Po náhodném setkání s Lauren při obědě si uvědomuju, že vnější proměna stačit nebude. Jestli se chci dostat z téhle zóny jenom kamarádek a zažít to, co ta druhá polovina holek, budu muset svůj život obrátit vzhůru nohama. Kluci mě musí začít vidět úplně jinak, jako někoho, kdo je sebevědomý, přitažlivý... zkratka *holka pro nezávazný randění*.

Budu ale potřebovat důkaz.

Poslední díl skládačky je hezký kluk. Svatý grál na konci mé pouti. Jediný kluk na fairfieldské akademii, který je ještě oblíbenější než Brandon a zdaleka ten největší hráč. Pokud se mi ho podaří zaujmout a pozve mě na ples absolventů, bude víc než jisté, že se mi podařilo dostat do skupiny *holek pro nezávazný randění* – a zlomit to prokletí na mé stěně hanby.

Na tváři mi pomalu naběhne úsměv. Možná se mi ještě nepodařilo promyslet všechny detaily, ale operace Sex-appeal má zcela jistě nově stanovený cíl. Začalo to novým šatníkem a skončí Justinem Carterem.

BRANDON
U ALY DOMA, 19:05

Po úzkém chodníku se s Aly blížíme k mému autu a já ji sleduju koutkem oka. Na tváři má pořád ten svůj našpulený úsměv, který znamená, že se jí něco honí hlavou. Vždycky z něj znervózním. Za poslední hodinu byla duchem mimo a mlčenlivá, což není dobré ani normálně, ale když jde o volejbal, tak mě to přímo děsí.

Říct jí o tom řazení do skupin nebylo zrovna to nejlepší, co mě kdy napadlo. Ale musel jsem. Když se na mě podívala těma svýma usazenýma modrýma očima, musel jsem se to pokusit napravit. Kdyby to jenom šlo, chtěl bych to zařídit tak, aby se Aly už nikdy nemusela mračit.

Zastaví se u dveří pro spolujezdce a já vykročím, abych jí pomohl nahoru. Podvozek na patnácticentimetrovém odpružení a speciální terénní pneumatiky na mém fordru jsou možná nutné pro jízdu v blátě, ale pro ni je skoro nemožné se do auta dostat bez pomoci. Ta holka je prostě malá. Dokonce

i v těch nových směšných botách, ve kterých se vystavuje na odiv.

Rukama obejmu její drobný pas, zvednu ji a zachytím závan známé nasládlé vůně, která ulpěla na její kůži. Zapadne do kožené sedačky a já si všímám, jak z pod černé sukně vykoukne její odhalené vysportované stehno.

Nevím, kam se dívat. Nebo jak se nedívat. Když jsem předtím vešel do jejího pokoje, musel jsem se doslova podruhé ujistit pohledem, že je to opravdu ona, přesně jako to bývá v televizi. Jsem zvyklý na Aly ve vytahaném oblečení a neupraveném culíku, jediný make-up, který kdy používala, byl balzám na rty. To je přesně *ta* Aly, o které vím, jak se k ní chovat. Tahleto holka v minisukni a uplém tílku, které odhaluje její impozantní vnady? Tahle Aly mi doopravdy motá hlavu.

Odkášlu si a odvrátím zrak od jejích nahých nohou. „Jestli ti jde o pozornost, tak ta sukně je dobrý první krok k tomu, čeho chceš dosáhnout.“

Její bílé zuby se zakousnou do dolního rtu a sklopí zrak. „Přehnal jsem to? Není to až moc *sexy*?“

Způsob, jakým to říká, a vlastně už to, že slyším to slovo vyjít z jejích úst, je opravdu zvláštní. Rozesměje mě, jak je jako vždy nejistá, potlačím smích a řeknu: „Ne, je to fajn.“

Mrknu na ni a zavřu dveře. Když obcházím okolo auta, nemůžu se přestat smát. To nové oblečení mě rozhodilo, ale ta až příliš přemýšlivá holka v mém autě, co si neustále dělá starosti, to je určitě Aly, jak ji znám.

Moje pobavení vyprchá, když otevřu dveře a Aly mě uzemní pohledem. „Mohla bych lidem připadat sexy, chápeš. Je jasný, že to nebude nikdo z těch lidí, který známe, ale není to tak od věci.“ Založí si ruce, zajede ještě víc do sedačky a já si raději

odkašlu, abych se zase nezačal smát. Je fakt roztomilá. Výčitka, která se jí objeví na tváři, je tak mimo, trochu jako když se zlobí rozmrzelé kotě. Rád trávím s Aly čas, a to z mnoha důvodů, ale ten vůbec nejdůležitější je rozhodně její pohodový přístup. Je s ní legrace a nic nedramatizuje. Teda pokud se jí zrovna něčím nechtěně nedotknu.

Nastartuju, kouknu na ni a řeknu: „Aly, jasně že můžeš bejt sexy.“ Důkaz číslo jedna – *ty její nohy*. „Tak jsem to nemyslel. Prostě o tobě tímhle způsobem neuvažuju.“

Nebo *aspoň do té doby ne, než sis oblíkla tuhle sukni*.

Vydá zvuk, který znamená něco mezi nespokojeností a rezignací, a zavrtí hlavou. „Přesně, a právě proto tohle dělám.“

Má ruka na řadicí páce se zastaví.

Když si všimne výrazu na mé tváři, uhodí hlavou o opěradlo sedačky. „Tak jsem to nemyslela. Není to kvůli tomu, že o mně tak neuvažuješ *ty*. Je to kvůli tomu, že si mě nevšímá nikdo.“

Vycouvám z příjezdové cesty a doufám, že to nějak rozvede, ale ona se otočí ke mně a nohy schoulí pod tělem. „No, jednou, když jsem si prohlížela svou zeď hanby, prožřela jsem a dostala tenhle nápad. Asi mi řekneš, že je to hloupý, ale je mi to jedno. Už mě nebaví bejt neviditelná, Brandone. Nebaví mě, že mě kluci berou jenom jako kamarádku. Jsme ve čtvrtáku. Je to moje poslední šance. Jestli chci, aby mě mužský pohlaví konečně začalo brát vážně jako potenciální materiál na rande, musím udělat nějakou drastickou změnu.“

„Drastickou?“ zeptám se a hlavou kývnu jejím směrem. „Myslíš tím dovolit Kaře, aby si z tebe udělala svou panenku Barbie v životní velikosti?“

Aly mě štouchne do paže, ale přikývne. „Jo. Říkám tomu operace Sex-appeal.“

Odkášlu si a podívám se na druhou stranu.

Bože, takže to myslí vážně. Fajn.

„A ty mi tvrdíš, že ten šovinistickej systém řazení do skupin všechno zpečetil,“ pokračuje. „Kluci mě vidí jako *holku pro vztah*. Je se mnou příliš mnoho práce, je to příliš na vážno. Aspoň jednou bych chtěla zažít, jaký to je – bejt *holka pro nezávazný randění*.“

Aly se rozrušením kousne do rtu a já zaskřípu zuby. Jasně, vůbec jí to nedochází. Svůj nedostatek bývalých by měla vnímat jako přednost. Všechno je to jenom o respektu. Řada kluků si uvědomuje, že si zaslouží víc úsilí, než jsou ochotní investovat.

Je ale jasné, že moje přiznání u ní v pokoji všechno jenom zhoršilo.

Čas na sčítání škod. „Takže tahle tvoje mise má i nějaký cíl?“ Mám pocit, že se jedná o víc než jen změnu šatníku, a uchopím volant ještě pevněji. Nemůžu si pomoci, ale vždycky mám potřebu Aly ochraňovat. Prakticky jsme spolu vyrůstali. A když vysloví něco jako operace Sex-appeal, tak si dokážu představit, jaký typ kluků to přitáhne. Aly ale není hloupá. Jsem si jistý, že neplánuje nic až *příliš* šíleného, aby tu proměnu zrealizovala.

„No,“ říká a chytí se za nos. „Původně jsem chtěla novej vzhled a novýho kluka, kterej by se mnou šel na ples absolventů. Teď si ale myslím, že jedinej způsob, jak dokázat, že jsem někdo jinej, je, že tím novým klukem bude Justin.“ Moje noha zprudka dupne na brzdu a auto jde do smyku, abych se vyhnul srážce s obrubníkem. Zamávám na vytočenýho řidiče za mnou, zakroutím hlavou a pěsti stisknu volant. „Aly, máš na víc než na kluka, jako je Justin.“

Zmateně vypískne. „Myslela jsem si, že jste s Justinem kamarádi.“

„To jo.“ Nadechnu se a zařadím se do jiného pruhu. „Díky tomu vím, že máš na víc.“

Z nějakého důvodu se mi zdá, že je Aly zaskočená, nechápu ale proč. Ví, s jakými holkami Justin randí. Jestli si s ním něco začne, *určitě* jí to zlomí srdce. A pak budu muset *já* něco zlámat *jemu*.

V žádném případě. Musím ji přinutit, aby začala myslet na něco jiného.

„Stejně na tom nezáleží,“ říká a snaží se stáhnout si sukni níž. Tím, jak sebou pořád šije, jí sukně po opálených stehnech vyjela ještě výš. Pokud se bude takhle oblékat i dál, začne si jí všímat nejen Justin. „Uvědomila jsem si, že jenom nový oblečení nestačí. Pokud se mi nepodaří všechny přesvědčit, aby mou proměnu brali vážně, jsem odsouzená zůstat neviditelná a nezadaná po zbytek svého života. Musím lidi přesvědčit, aby mě začali vnímat jinak...“

Alyin hlas zeslábne a pohyby jejího těla se uklidní. Nakloní hlavu, aby se na mě mohla podívat. Píchnutí v zátylku vůbec nevnímám jako dobré znamení. Než se moje oči vrátí zpátky na cestu, zachytím její pohled. „Co?“

Pootevře ústa a zase je zavře. Několikrát. Pak zavrtí hlavou a řekne: „Nic. Je to hloupost.“ Po několika málo vteřinách pokračuje. „Souvisí to s tím, co jsem říkala o tom, že chci, aby mě lidi vnímali jinak. Připomnělo mi to všechny ty přihlouplý hollywoodský filmy – vždyť víš, kde se proměna vždycky podaří. Ale v těch filmech to obvykle tomu oblíbenému klukovi trvá celý zbytek školního roku, než si uvědomí, jak je skvělá, a pak ji pozve na rande.“

Střelím po ní pohledem, ale ona zírá před sebe. Nakloní se dopředu, upravuje ventilátor klimatizace a odmítá se podívat

mým směrem. „Jenom jsem si myslela, čistě teoreticky, kdybys aspoň předstíral, že se mnou chodíš – jenom předstíral – a pomohl mi přesvědčit ostatní, že jsem *holka pro nezávazný randění*, že by na to kluci spíš přistoupili. A pak mě třeba začnou taky zvát na rande.“ Jakmile jí ta slova vyjdou z úst, rukama si zakryje obličej. „Bože, to zní hloupě. Když jsem to teď slyšela, jak to zní nahlas, no, jenom... Nevadí. Zapomeň na to, že jsem něco říkala. Jsem idiot a zapomeň na to, že jsem to řekla, dobře?“

Aly se zavrtí na sedadle vedle mě, nervózně si pohrává s prsty, vlasy, sukní a výstřihem tílka. Dívám se po ní, doufám, že se otočí ke mně, abych se jí mohl podívat do tváře, ale ona zírá kamkoli, jen ne mým směrem.

Ty stupidní filmy, o kterých mluvila, jsem viděl, když jsme se koukali spolu a volba filmu byla na *ni*. Jsou stupidní, protože jsou úplně nereálné, stejně jako její nápad. Ale znám Aly. Ona si skutečně upřímně myslí, že ten šílený nápad by mohl fungovat. A přestože to nikdy nepřizná, myslí to teď opravdu vážně.

Aly zahájila misi a ze zkušenosti s ní vím, že se nezastaví, dokud nedosáhne svého. To zuřivé odhodlání je něco, co na ní obdivuju nejvíc. Je přesvědčená o tom, že se chce dostat do skupiny *holek pro nezávazný randění*, a nic z toho, co řeknu, ji nepřinutí změnit názor. Sakra, jsem to já, kdo s tím přišel. Ale možná, že když se ujmu své role a budu s ní sdílet ten šílený plán, aspoň se od ní týpci jako Justin budou držet dál.

„Co přesně by to předstírání obnášelo?“ ptám se.

Hlava jí vystřelí a spadne jí brada. „No, já... já myslím, že by se to vlastně moc nelišilo od toho, co děláme teď. Jenom bysme to nazývali jinak. Navíc možná nějaký to držení se za ruce na veřejnosti nebo něco podobného?“

Zaparkuju naproti restauraci Carmela's a zhasnu motor. Možná má pravdu. I když právě chodím s někým jiným, stejně se s ní vídám častěji než s tou druhou holkou. Lidi si pak o nás vytvářejí falešnou představu a myslí si, že patříme k sobě, takže ani nebude takový problém přesvědčit je, že spolu chodíme. A jelikož kempování začíná už zítra, bude docela snadné tu zprávu rozšířit.

Sakra, kempování.

Přejeďu si rukou obličej a představím si čtyři dny se stínem Lauren v životní velikosti v zádech.

„Vidíš, je to hloupost, vid?“ říká Aly a rudnou jí při tom tváře. „Zapomeň, že jsem něco říkala.“ Shodí ze sebe bezpečnostní pás a rychle otevírá dveře. Položím jí ruku na paži, abych jí zarazil.

„Vlastně jsem si myslel, že by mohlo bejt fajn na nějakou tu chvíli nemuset myslet na holky.“

Její modré oči září nadějí a já skáču ze dveří na druhé straně pick-upu. Ještě nejsem připravený na to, abych jí ten šílený plán odkýval, ale jsem tomu hodně blízko. Obejdu auto, a když jí pomáhám dostat se ven, prakticky slyším, jak jí to v hlavě šrotuje. Otevřou se dveře do restaurace a ven se vyvalí charakteristický zvuk mexické hudby. Jeden z chlapíků, který je právě na odchodu, se zastaví, aby si prohlédl Aly, jeho hladový pohled hltá její stehna. Aly poodstoupí o krok dozadu, v nových botách se jí zamotají nohy a zavadí o mou paži.

V žádným případě ji v tom nemůžu nechat samotnou.

Proč to nemůže vidět jako já? Je holka pro vztah a není na tom nic špatného. Jen jí musím pomoci, aby si to uvědomila. Hodím po tom chlápkoví pohled, aby si dal odchod, a táhnu ji zpátky k autu.

„Koukej, jestli to doopravdy myslíš vážně a seš přesvědčená, že tohle je to, co ti pomůže, pak to pro tebe udělám. Zejtra můžeme začít lidem tvrdit, že spolu chodíme.“

Prěkvapením otevře ústa. Natáhnu se k ní a něžně je zavřu.

Aly zamrká a zatřepe hlavou, jako by se chtěla vzpamatovat. „Čestný slovo?“

Čestný slovo je výraz, který Aly začala používat už před lety. Obvykle ho užívá, kdykoli si všimne, že mě něco trápí a nechci o tom mluvit. Nikdy jsem ho nemusel vyslovit, protože Aly mi vždycky říká, co si myslí. I když bych byl raději, kdyby to nedělala.

„Čestný slovo,“ slibuju a skloním se, abych se jí mohl podívat do očí. „Jestli je to pro tebe důležitý, můžeš se mnou počítat.“ Stisknu jí ruku a pak ji trochu popíchnu: „Ale až tenhle tvůj plán začne fungovat a kluci ti budou padat k nohám, pak mi dáš sbohem, jasný?“

Aly se rozesměje, vyskočí a vrhne se mi okolo krku. Dá mi pusu na tvář a její sladký parfém mi stoupá do hlavy.

„Seš úžasnej! Brandone, seš prostě skvělej!“ Seskočí dolů, zapotácí se a rozzáří se úsměvem. „A nebude to dlouho trvat, slibuju. Jakmile tomu lidi začnou věřit a přestanou mě vnímat jako *holku pro vztah*, prostě řekneme, že spolu líp vycházíme jako kamarádi, a vrátíme se zase k normálu. Až na to, že ze mě bude nová Aly, *holka pro nezávazný randění*.“ Její úsměv se rozšíří a zvedne obočí. „A dostanu Justina Cartera, kterej toho bude důkazem.“

Tím zmrazí můj hravý úsměv.

Jasně, ale tohle se nikdy nestane.

*Pondělí, 9. srpna
7 týdnů a 5 dní do plesu absolventů ♥*

BRANDON
KEMPINGOVÉ STŘEDISKO CYPRESS LAKE, 14:00

Otevřu dveře auta a vyhlédnu směrem k Cypress Lake. Z parkoviště na svahu je výhled na vodní plochu za pozemkem sportovního areálu, a jak stojím na rozpálené šterkové silnici, mám pocit, jako by se mi vysmívalo. Nadechnu se vlhkého vzduchu a pohlédnu na čtyři velké chaty s výhledem na jezero.

Doufám, že jsou klimatizované.

Za pick-upem se potkám s Drewem, který mi akorát otevírá dveře od kufru. Vzduchem mi pošle plechovku coly přímo z ledničky a pak si vyndá jednu i pro sebe.

„Rozloučit se se Sarah bylo fakt těžký.“ Dlouze se napije a potom kývne na Adama, který parkuje vedle nás. „Má ale moc krásnej byt. A trvalo mi jenom dvě hodiny dostat se k tobě, takže tak.“ Sarkasticky se zasměje a vrátí se k pozorování lidí okolo.

Přesně z tohoto důvodu si nezačínám vážný vztahy. Pak si vzpomenu, co jsem včera večer odsouhlasil.

Rychle zkontroluju parkoviště, jestli tady není i Kařino auto. Odložím oznámení o svém pseudovztahu na později a říkám: „Je to jenom rok, brácho. Budeš s ní za chvíli na vejšce.“

„Vím. Zkrátka mě to štve. Bylo jasné, že to přijde, ale stejně.“ Drew si přeje rukou přes tvář a bolestně si povzdechne. „Potřebuju, abyste mě přinutili myslet na jiný věci,“ říká. „Je možný, že mi za posledních čtyřicet osm hodin uteklo něco šíleně zajímavýho?“

A teď je řada na mně. *Zatraceně.*

Mrknu na Adama, který se opírá o sedačku ve svém zaparkovaném autě. „Vlastně, jo. Něco bych měl.“ Drew se ke mně nakloní a já si usrknu coly. „Aly a já...“ Utrhnu hliníkové očko plechovky a odhodím jej. „Začali jsme spolu tak nějak chodit.“

„Počkej.“ Oči mu skoro vypadnou z důlků a zakroučí hlavou, jako by se mu něco stalo. „Řekl jsi právě *Aly*?“

Přikývnu a z jeho směru se ozve slyšitelné zalapání po dechu, což je v podstatě reakce, kterou jsem očekával. Okamžitě mě zachvátí pocit viny. Upřímnost je pro mě důležitá. Moje holky vždycky vědí, jak na tom jsou, a kámoši zase vědí, jak si u mě stojí. Nemám čas zabývat se lhaním a lháři. Daleko důležitější je být loajální. Pokud někdo zjistí, že moje chození s Aly je jenom jako, bude to pro ni trapas.

A já absolutně nemůžu dopustit, aby Aly trpěla.

„Včera jsme si s Aly vyšli,“ vysvětluju. Začínám bubnovat prsty o nohu, abych nějak zaměstnal ruce. „Začali jsme si povídat... a prostě jsme se rozhodli, že to zkusíme.“ Uvědomím si, že to bubnování působí nervózně, takže přestanu. „Prostě počkáme, jak se to bude vyvíjet, a budeme si to užívat. Žádný *chození pro vztah* nebo něco podobnýho.“

Nejsem dobrej lhář. A je dobře, že to nikdy nedělám. Není

ani nejmenší šance, že by mi Drew jako jeden z mých nejlepších přátel, který mě kromě Aly zná zdaleka nejlíp, uvěřil. Kouknu se na něj a při pohledu na jeho obličej plný čistého úžasu se zamračím.

„To jako vážně?“ ptá se.

„Jo,“ říkám, ústa se mi při vyslovení toho slova zakulatí. Zdá se, že uběhla celá věčnost. Trvá to možná dýl než třicet vteřin. Vzduchem poletuje prach ze štěrkové cesty od přijíždějících aut a já počítám, kolikrát prásknou dveře. Sleduju Alyina bývalého, který sedí v autě, a říkám si, jestli poslouchá. Ještě jednou se pokradmu podívám na Drewa a snažím se vzchopit před výzvou, která mě čeká.

Jeho odpověď zní: „Už bylo na čase.“

Mé tělo se uklidní, hlava mi vyletí nahoru a otočí se, určitě jsem mu špatně rozuměl. „Cože?“

Drew se postaví a najednou se usmívá. „Kámo, Aly je pro tebe jako stvořená. Klidně si tomu říkej nezávazný randění, ale vy dva si to nechcete přiznat už asi tři roky. Sarah a já jsme se vsadili, jak dlouho to bude trvat, než se proberete, a zdá se, že jsem právě vyhrál sázku.“ Strčí mi do ramene. „Pořád se cítím hrozně, ale mám z tebe radost, člověče. Už bylo na čase, aby ses probral.“

„Pánové, mám novinku.“

Ve chvíli, kdy Carlos a Justin vstupují do pokoje, seskočí Drew z horní palandy. Tímhle tempem o tom celý areál bude vědět do večere. Už to řekl lidem na parkovišti, včetně Adama, to bylo trapné, abych byl upřímný, a Lauren – to zase opravdu

stálo za to. A teď, aniž by dal klukům šanci zeptat se, o co jde, jim oznamuje: „Brandon a Aly spolu chodí.“

„Dali jsme to nezávazně dohromady,“ osvětluju ze své postele napadlé plísni. Při pohledu na jejich reakce nemám pocit, že by tahle zpráva padla na úrodnou půdu.

Carlos se zastaví uprostřed chatky. „Ještě jednou?“ zeptá se a odloží kytaru na podlahu.

Justin hodí svou tašku na prázdnou palandu a posadí se vedle mě. „To si děláš srandu, vid?“

Podívám se mu do očí, potom se kouknu na Carlose a cítím, jak ve mně začíná vřít krev. Ve skutečnosti spolu nejsme, ale ve chvíli, kdy dva z mých nejlepších kamarádů jednají tak, jako by to byla nemožná představa, mě to vytáčí. „A co je sakra na Aly tak špatného?“

„Nic, kámo,“ řekne Justin a vyhodí ruce do vzduchu. „Aly je neuvěřitelně skvělá. A taky sexy.“ Na tváři se mu objeví sukničkářský úsměv a já mám co dělat, abych se mu ho nepokusil srovnat. „Ale co se stalo s *holkou pro vztah*? Říkáš, že o holku pro vztah ti nejde, pak se ale dáš dohromady s holkou, která by jim mohla dělat mluvčí?“ Justin se podívá na Carlose, který souhlasně přikývne. „Co se stalo?“

Drew, který stojí za ním, slabě zavrtí hlavou.

Jsmo přátelé už dostatečně dlouho, aby mě znal. Aby cítil vztek, který se ve mně kupí pod povrchem. Pozvolna a opatrně se nadechnu a vypustím to ze sebe.

Chápu, co se mi mí kamarádi snaží sdělit. Když mi zemřel táta, viděl jsem, co to udělalo s mámou, a přísahal jsem, že nikdy neztratím hlavu kvůli holce. A až na jeden nepovedený vztah z prváku se Justin řídil stejným krédem. Společně jsme v podstatě napsali příručku *Jak rychle a zběsile randit*. A Carlos